

sreča vaših otrok zahteva z vso pravico pa tudi z vso ostrostjo od vas, da ne pošiljate svojih otrok v take šole, kjer ne morejo zavoljo tujega poučnega jezika napredovati v najpotrebnejšem nauku, v krščanskem nauku, kjer se ne bodo naučili otroci Bogu služiti, kakor pravi vladika Slomšek, kjer bodo zrastle brez Boga, sebi v največjo škodo in nadlogo, v sramoto in žalost poštenih starišev, nesposobni in nezmožni spolniti nade, katere stavi v slovenski naraščaj, v slovensko mladino slovenska domovina. Naši nasprotniki dobro vedo, da bodo s takim naraščajem slovenskim, ki se je navadil že izza šolske klopi sramovati se slovenske matere besede, zaničevati svoj rod in dom, s takim slovenskim naraščajem, ki vzraste brez trdnega verskega prepričanja, brez večno-lepih katoliških idealov in načel, imeli pač lahek boj pri stavbi velikonemškega mostu do Adrije. To je cilj ponemčevalcev v šoli in zraven šole, da dosežejo ta smoter, zato vsiljujejo z judovsko potrpežljivostjo in priliznostjo slovenskemu ljudstvu šulferajnske šole, zato kličejo na pomoč pruske šulferajnske groše. Ni jim v mislih pripomagati k omiki in prosveti slovenskega rodu, kakor kvasi marsikateri šulferajnski učitelj priprostim, neizkušenim slovenskim starišem, da jim zvabi deco v šulferajnsko, v njih mislih je le pogin slovenskega rodu, da bi se v ponemčeni slovenski zemlji šopirila nemška oholost, da bi postala »Slovenska dežela, sicer ne turška, kakor poje Vodnik, pač pa nemška drajna.« Jasno se nam kaže stremljenje ponemčevalcev v izjavi, katero je izgovoril v divjem sovraštvu do Čehov na Sedanski slavnosti v Liberecu nemški nacionalcevec Fric Pfeil: Čehi se morajo v zaprtem ozemlju, v popolnoma čeških okrajih zadovoljiti s privatno ravnopravnostjo, ravnopravnostjo v javnih zadevah še zahtevati ne smejo! Češke šole in češka vzgojevališča v nemških okrajih morajo biti uničena brez milosti, ker vlečejo češke šole za sabo češke učitelje, češke duhovnike in enake ljudi. Proč s češkimi služabniki, proč s češko družino, s češkimi obrtniki iz nemških tal, katera morajo biti očiščena za vsako ceno. Osnujte veliko nemško-nacionalno društvo, postavite povsod straže, da bi se po noči in megli k nam ne priplazil Čeh. Ohrabrite se za boj proti češkim manjšinam, proti lačnemu Čehenfolku! Proti temu sovražniku moramo se mi, nemška predstraža, bojevati z vsem orožjem, ki nam je pri rokah, z orožjem nemškega duha, z orožjem narodno-gospodarskim. V boju za življenje in smrt ne smemo dati nobenega pardona! — Ali ne veljajo te besede nemško-nacionalnega sovraštva, narodne nestrpnosti in zverinske krvoločnosti tudi našemu slovenskemu rodu, ali se še niso izgovorile v podobni obliki tudi proti nam, ali se niso že pokazale mnogokrat v sovraštva polnih dejanjih? Kdo nam more zameriti, da se branimo z vsemi dovoljenimi sredstvi, pred vsem, da se skušamo osloboditi tujih vezij in okov v gospodarskem oziru, kako morejo govoriti naši narodni nasprotniki o krivicah, če mi z vso silo povdarjamo geslo »svoji k svojim« in ga tudi že v dejanju izvršujemo, kdo se more spodtikati nad klicem »kupujte pri naših trgovcih, podpirajte le narodne gostilne, pristopajte le k našim slovenskim narodnim društvom, podpirajte le slovenske liste«; pred vsem pa še kličemo vsakemu slovenskočutnemu srcu, vsakemu našemu narodnjaku: »Odpri srce, odpri roke«, kadar se gre za našo narodno šolo, »sirotam olajšuj gorje«, našim malim narodnim mučnikom v šulferajnski šoli olajšuj gorje, s tem, da jih ne pošiljaš v te m-učilnice, kjer se ne gre za to, da bi se »naša draga mladina naučila«, kakor pravi Slomšek, »krščanskega nauka, se privadila lepo Bogu služiti, očeta in mater za ljubo imeti, ljubiti svojo domovino, da bi prirasla mladež naša bistre glave in zlahtnega srca«, ampak kjer se gre edino za to, da se vzame polagoma Slovincem »beseda materna in slovenska narodnost.«

(Slomšek, Zbrani spisi zv. IV. str. 255, 456). »Le predolgo so miroljubni Slovenci tiho djali,« tako toži že škof Slomšek, »pa dosti je dremanja, preveč je zgube, toda zamujeno še ni stopiti v kolo omike«, katera se nam more podeliti pa le po maternem jeziku, ker le »beseda materna je mila dojka vsakega nauka in izobraženja narodnega«, le beseda materna bo storila, da se bodo vresničevale na slovenski mladini besede pesnika, ki pravi: Slovenci!

»Sinovi veri in postavam vdani,
Po umu, vedah znani so povsod.
Junaška kri se iti v boj ne brani,
Altarje lepša ž njimi si Gospod!
Naj cerkev vpraša, išče naj država,
Ne straši se slovenska očetnjava. (Ab. Sal).

Politični ogled.

Za državnozbornske volitve je katoliško-narodna stranka na Kranjskem že imenovala kandidate in sicer prejšnje državne poslance. Štajarski Slovenci se ne poznamo svojih kandidatov, a upamo, da bomo kmalu za nje izvedeli. Na Koroškem dosedanjí poslanec Lambert Einspieler ne bo več kandidiral zaradi starosti, kot naslednik se imenuje gosp. Podgorc. Na Goriskem in v Trstu še Slovenci tudi niso naznanili kandidatov. Vse moči južnostajarskih Slovincem morajo biti zdaj naperjene na to, da si prisvojimo mestno skupino Celje-Brežice. Brez dvoma pa tega nikdar ne dosežemo, če nastane razpor zastran volitve v kmetijskih skupinah in v V. kuriji. Treba torej največje treznosti in previdnosti.

Program nemških nacionalcev. Ti so sklenili, da mora vsak njihov kandidat za državni zbor obljubiti, da se bo potegoval za te-le točke: 1. nemški državni jezik; 2. uzakonenje sedanje zveze z Nemčijo in 3. carinska zveza z Nemčijo. Po slovenskem se to pravi, nemški nacionalci hočejo avstrijske Slovence ponemčiti in Avstrijo popolnoma odvisno storiti od Nemčije.

Nemčija izganja skoro vsak dan avstrijske delavce. Tako poročajo, da je izgnala vse gališke delavce, ki so delali tamkaj v Vilhelmsburgu v česalnici volne. Naša vlada pa vkljub temu ne nastopi proti Nemčiji, da bi ji zaklicala, naj miruje z izganjanjem avstrijskih delavcev. Toda med ljudstvom raste nevolja proti krutemu ravnanju Nemčije in prej ali slej bo morala tudi naša vlada to upoštevati.

Vojska v Južni Afriki. Poveljnik angleških čet lord Roberts namerava se sedaj vrniti na Angleško, ker smatra vojsko končano, kajti Buri nimajo več Krügerja. Toda lord Roberts se moti, vojska še ni končana, četudi je predsednik transvalske republike zapustil svoj narod. Male čete Burov se zbirajo ter zdaj tu, zdaj tam napadajo angleške posadke, ter jim znatno škodujejo.

Vojska na Kitajskem. Mednarodne čete so vzele kitajske utrdbe Peitang. Posebno vro so se obnašali pri napadu Rusi. Mirovna pogajanja se bodo brzkone razbila. Potemtakem se mora čutiti kitajska še prav močna. Kitajska vlada radi tega noče nič slišati o miru, ker Nemčija zahteva, da se cesarica in principi ostro kaznujejo.

Dopisi.

Iz Maribora. (Petdeseti rojstni dan premilostljive kneza in škofa Mihaela.) Pretečeni četrtek, t. j. 20. t. m. obhajali so naš premilostljivi knez in škof Mihael svoj petdeseti rojstni dan. Duhovniki in verniki prelepe lavantinske škofije spominjali so se ta dan v najiskrenejših molitvah svojega preskrbnega duhovnega očeta in milega nadpastirja ter se zahvaljevali Bogu za neprecenljivo milost, da je dal prevzvišenemu doživeti petdeseto leto njihovega za vso škofijo tako dragega življenja pa tudi z

otročjim zaupanjem prosili Boga, da bi še jim prav dolgo vrsto let pri najkrepkejšem zdravju ohranil za blagor škofije tako nemorno delujočega nadpastirja in škofa.

Ob tej slavnosti priliki poklonil se je premilostljivemu knezu in škofu tudi prečastiti stolni kapitel, da jim vdano in spoštljivo izrazi svojo najpristrčnejšo čestitko. Prečastiti gospod stolni dekan nagovoril je prevzvišenega približno tako-le:

»Prevzvišeni, premilostljivi gospod knez in škof! Danes ste dopolnili petdeseto leto svoje starosti, obhajate toraj zlati jubilej svojega trudapolnega življenja.

Presvetli knez! Blagovolite dovoliti, da Vam stolni kapitel tem povodom izrazi najsrčnejšo čestitko: *Salve laeta dies, meliorque revertere semper!*

Premilostljivi knez! To leto je bilo za Vas polno truda in težav, pa tudi polno milosti, zasluženja in duhovnega veselja.

Tukaj omenim slovesne obletnice društva gospá krščanske ljubezni v Mariboru, katero ste razveselili s svojo navzočnostjo in krepčali z božjo besedo; potem je priredila družba vednega česčenja Vam na čast razstavo cerkvene oprave, družba, kateri ste blagoslovili dve lepi banderi na čast božjemu srcu Jezusovemu in prečistemu srcu Marijinemu in ste lomili vernim kruh večnega življenja; sledilo je potem slovesno zborovanje učene Leonove družbe iz Dunaja, pri kateri ste sodelovali in govorili o Jezusu Kristusu, kateri kot Bog in človek živi, kraljuje in gospoduje, in ki je pot, resnica in življenje naše; med tem ste bili na kanonični trudapolni vizitaciji v štirih obširnih dekanijah, ste blizo 10.000 otrokom podelili zakrament svete birme, povsod ste oznanjevali sveti evangelij, ter ste pri Sv. Juriju pod Taborom posvetili novo pozidano župno cerkev; meseca avgusta pa ste slovesno posvetili lepo novo cerkev Matere božje milosti v graškem predmestju v Mariboru, pri kateri svečanosti ste se mnogo trudili in opetovano oznanjevali besedo božjo; krona vseh slovesnostij pa je bil brezdvomno škofijski zbor ali dijecezanska sinoda, pri kateri so bili zbrani vsi dušni pastirji cele škofije, da so pod modrim vodstvom svojega skrbnega nadpastirja in premilega očeta se posvetovali in potrebno ukrepali v blagor in prosep lavantinske škofije; pri tem zborovanju ste bili srce in duša vsega delovanja; potem ste pohiteli na II. katoliški shod sosednje škofije v belo Ljubljano, ter ste pomagali tam pri posvetovanjih za blaginjo svete cerkve in mile domovine.

Presvetli knez! Vse to Vam je prizadjalo mnogo skrbi, dela in težav, pa bo tudi obrodilo obilno dobrega sadu za časnost in večnost.

Hvalimo Boga, da ste, premilostljivi, vse to srečno prestali in dognali, ter dostavimo pristrčno željo in prošnjo, naj dobri Bog pomnoži dneve Vašega bivanja na zemlji, naj vedno podpira Vaše apostolsko delovanje s svojim božjim blagoslovom; stolni kapitel pa tudi ponovi svojo obljubo ponižne udanosti, največega spoštovanja in sinovske ljubezni, ter prosi Vašo Prevzvišenost preblage naklonjenosti in nadpastirskega blagoslova.

Vidno ginjeni zahvalili so se premili vladika v pristrčnih besedah stolnemu kapitelju za udanostno čestitko in so veselo povdarjali, da jih je stolni kapitel hvalevredno podpiral pri vsem njihovem trudapolnem delovanju, posebno pa še glede družbe vednega česčenja presv. Rešnjega Telesa kakor tudi družbe katol. gospá dejanske krščanske ljubezni. Spominjali so se dalje z nadpastirsko hvaležnostjo velikih skrbi in težav, katere je imel predsednik pripravljalnega odbora za Leonovo družbo v Mariboru in za drugi katoliški shod v Ljubljani. Želeli so slednjič tudi oni prečast. udom stolnega kapitelja, da bi jih ljubi Bog, kakor je pač njegova sveta volja, ohranil še mnoga in mnoga leta pri trdnem zdravju in v svoji milosti in to njim v veselje, vsej prelepi vladikovini pa v srečo in v prid.

Šaleška dolina. (Obsodba nemške nestrpnosti.) Nedavno sem se vozil z železnico po Šaleški dolini v družbi treh imovitih kmetov, kateri so se pogovarjali jako živahno o veselici, prirejeni na čast rojaka dr. Jožefa Kranjca v Škalah. Zanimali so me moške na prvi pogled; tiho sem se vsedel v kotiček in poslušal razgovore. Najstariji pripoveduje o velikem vplivu, katerega je imela ta veselica na kmete. Vse se je veselilo in navduševalo za narodno stvar; celo mnogo mlačežev, ki so sicer pod komando velenjskih posilnemcev, je bilo pri slavnosti; zadrževali so samega veselja, da ne bodo več poslušali prijaznih besed, naj pridejo iz katerihkoli ust. Drugi kmet prekine moža v govoru in pravi, da pač ni treba govoriti o lepi veselici in slavnosti, saj ni mogoče vsega opisati; zakaj takega dneva še nismo imeli. Zapomniti si moramo pač ljudi, ki so nam hteli kvariti praznovanje. Vesta, draga tovariša, ne morem umeti, kako je mogoče, da so se ravno v Velenji obnašali izzivajoče in hteli kaliti mir. Niso li Velenjčani naši domačini? Mislil sem si vsaj!

Da, pravi tretji kmet, motili smo se vsi! Nekaj jih je še, a malo. Le glej našega mesarja in krčmarja! odkar je napisal na svojo staro hišo, v kateri mu je pela mati, ko ga je zibala, le slovenske pesmi, »hotél« in je postal vulgo Wissiak namesto starega Bezjaka, je začel postajati »internacionalen«. Vprašal sem ga, kaj pomeni »internacionalen«, pa mi je razlagal, da on je vse, Slovenec in Nемеc, da drži z vsemi. A že tedaj sem si mislil: ne boš kaše pihal; takih ljudi se je treba izogibati; po tem receptu bi moral biti človek razdeljen; toda to pa vendar ne gre, da bi se kar delil: polovico svoje vzvišene osebe dam tej stranki, drugo pa nasprotni. Najstariji tovariš vstavi moža in pravi: Vidiš, ti si pravo pogodil, takih ljudi se mora človek varovati; saj ne gre drugače, da se vsem klanjajo in dobrikajo, če hočejo biti nad strankami. Kadar ima pa »fajerber« ali »Südmarka« veselice, razobesijo ti internacionalci celo frankfurterco. Zakaj pa niso razobesili zastav, ko smo slavili domačina?

Na to dostavi drugi: Kaj Ti pride na misel; tega ne moreš zahtevati, vse bi že šlo rakovo pot. Pa to je čudno, da ta domačin tako kadi tujcem; če pa mi priredimo veselice, pa pokaže hrbet; le naj, tudi mi mu ga bomo začeli kazati. Prav odkrito povedano, mi nočemo zahtevati, da se vdeleži naših nedolžnih zabav, a terjati moramo od njega, da ne kali miru o takih prilikah. Omeniti moramo v čast drugih velenjskih posilnemcev in nemcev (če je mogoče kateri v trgu), da so se lepo zadržali in si celo ogledali lepi sprejem »Celjskega Sokola«; zabiti pa moramo v večni spomin postopanje tega mesarja, ki se ne briga, kakor sam vedno trdi, za narodnost. Jeza mora človeka popasti, če se spominja na ta dan; tam se je zbirala muzika, ki je motila z igro sprejem, tu se je zbirala družba demonstrantov, ki so kalili mir. Mi kmetje še res nismo tako omikani, a s časom ga bomo že priučili, kako ima postopati proti domačinom. Le pomislita, draga tovariša, še gosp. župnika in zdravnika so pri belem dnevu napadli njegovi otroci s klicem »hail«. Res lepo je izobrazil svojo deco! če bi vsaj samo pozdravljali z »guten Tog«. Otroci z naših hribov imajo več olike.

Nato začne zopet najmlajši govoriti, toda vlak zažvižga, na postaji smo. To ga ne moti, odreže se še kratko, predno se ločijo: Ta je pa še najlepša; sin, ki ne zna, kakor se mi dozdeva, govoriti, samo fučka v mesnici; zadnjič poslušam natanko to »vižo«; glej ga, na vse pretege je vabil ljudi v mesnico žvižgaje »Bocht am Rhein«, to je pesem, katero pojejo Slovenohrustači proti nam.

To je bil konec pogovora. Te kmete bo pa že poiskal in poizvedel od njih še drugih zanimivih točk Šaleške doline »Bičev Matija«.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Naš milost. knez in škof so bili od cesarja odlikovani z velikim križcem Franc Jožefovega reda.

Osebnosti. Pravni praktikant pri okrožnem sodišču v Mariboru gosp. A. Bratkovič je imenovan sodnim avskultantom.

Spomin Slomškove smrti. V terek se je služila v mirodvorski kapelici nad grobom Slomškovim sv. maša zadušnica. V to svrhu so šolske sestre lepo okinčale kapelico.

K Slomškovi zvezi, društvu krščansko mislečega učiteljstva je oglasilo svoj pristop že 80 učiteljev in učiteljic, 6 profesorjev, 20 katehetov ter več podpornih udov in ustanoviteljev. Odbor je sestavljen tako-le: Predsednik Fran Jaklič, namestnik prof. A. Kržič; tajnik J. Novak, namestnica Pavla Krušič; blagajnik dr. J. Gruden, nam. Tončka Štupca; knjižničar Fr. Oswald, nam. J. Bajec, odborniki: J. Čencič, Franjo Tomažič, R. Vizintin in M. Holzinger pl. Weidlich.

Ljudsko štetje se bode vršilo od 1. do 31. januarja 1901. Mi bomo o ljudskem štetju še natančneje govorili. V krajih, kjer so Slovenci pomešani z Nemci, treba bo mnogo pouka in dela, da nam Nemci ne bodo naših vpisavali za svoje.

Volitve na Spodnjem Štajarskem. Danes ima Slovensko politično društvo v Mariboru sejo, da se posvetuje o volitvah za državni zbor.

Celjsko politično društvo »Naprej« skliče kmalu shod zaupnih mož v Celje, da postavi kandidata za celjski-breški okraj.

Mariborska dijaška kuhinja zahvaljuje vse dosedanje dobrotnike na velikodušni darežljivosti in se jim kar najtopleje priporoča tudi za bodočnost. Dijakov podpore potrebnih je veliko, denarja pa malo. Rodoljubi, spominjajte se pogosto dijaške kuhinje v Mariboru.

Za mariborsko narodno šolo je daroval naroden mladenič 5 K, gospod J. Topolnik 1 K.

V Št. Juriju ob Ščavnici se je poročil sourednik »Edinosti« gsp. Fran Klemenčič z gospico Ivanko Anžič, urednico »Slovenke«.

Okrožnim zdravnikom za celjsko okolico je imenovan narodnjak dr. A. Schwab.

Zdravnik dr. Viktor Kac se preseli iz Velenja v Celovec. Na njegovo mesto je prišel dr. Žigon, goriski rojak.

Iz Griž pri Celju se nam poroča, da se je ondotno konsumno društvo osvobodilo socialdemokratske nadkomande ter prešlo v roke katoliških in narodnih mož. Društvo se je zelo povzdignilo in šteje že 130 članov. Sedanji načelnik je gospod A. Rois.

V Št. Janžu pri Dravogradu se je vršila zadnje nedeljo dobro vspela Slomškova slavnost. Slavnostni govor je imel dr. Medved iz Maribora.

Nagrobni spomenik. Podpisani nanzanja, da je spomenik za pokojnega čast. gsp. J. Trstenjaka že bojda skoro izgotovljen in po sorodnikih plačan, zato se nameravana zbirka ustavi in prekliche.

Simon Gaberc, Framski župnik.

V katoliško cerkev prestopila je 25letna židinja gđe. Irena Fürst v Rogatcu. Bila je slovesno krščena dne 8. septembra v rogački nadžupnijski cerkvi sv. Jerneja od veleč. gsp. dekana Fran Salamona. Botra ji je bila gospa Irena Brezinščak, soproga znane gostoljubnega narodnega notarja na Humu. Isti dan prejela je prvo sv. obhajilo ter bila tudi kot nevesta prvokrat oklicana z g. učiteljem v Rogatcu Karolom Wretzlom. V ponedeljek 17. sept. bila je po sprejemu zakramentov poročena. Starešina ji je bil Albert Brezinščak. Prejela je toraj v teku desetih dni 4 sv. zakramente. Redek slučaj.

Vinski mošt se je dobil v Rogatcu že 19. sept. Bil je prav sladak. Vinska letina letos izvrstno kaže. Če bode še 14 dni tako ugodno vreme, kakor je sedaj, imel bode tukaj vinski mošt od 17—20 stop. sladkorja.

V Kostrivnici je letos toliko sadja, da ljudem manjka posode za sadni mošt.

V Špitaliču so vinogradi tako polni, da so že sedaj kmetje prosili mariborskega vinskega trgovca Pfrimerja, naj jim pošlje ob času trgatve sode, ker so svoje napolnili s sadnim moštom. Slovenski vinski kupci pozor!

Acti cesarskega namestnika štajarskega. Naš cesarski namestnik rad rabi besede, da hoče štajarsko ljudstvo in njegove potrebe spoznavati iz osebnega občevanja, ne pa iz aktov. Ko je imel nastopni govor, izjavil je, da štajarske dežele ne bo študiral iz aktov, temveč iz osebnega občevanja s prebivalstvom. V Ptujju je pri pojedini v verejnshausu zopet to trditev ponovil. V Halozah pa je v vinogradu Kaiserjevem vesel vzkliknil, da se je v treh urah svojega potovanja po Halozah več naučil, kakor bi mu mogli povedati mnogoštevilni akti. Mi upamo, da se je torej sedaj tudi poučil, da ptujski meščani ne potrebujejo nobene deželne in državne podpore za svoje vinograde, ampak samo ubogo slovensko haloško ljudstvo. Če pa se tega ni naučil, potem pa se namestnik naj da še enkrat voditi po Halozah, toda ne od ptujskih meščanov, ampak od bednega slovenskega ljudstva. Slovenci pa pri vsem govorjenju namestnikovem o aktih žalostni skimavamo z glavo, ker vemo, da se namestnik poučuje o nas le iz aktov in sicer iz nemških, ker slovenski niti ne zna. To je uradnik, ki niti tretjine prebivalsta ne razume!

Izpod Rogatca. Hvaležen je izlet na Rogatec. Iz Gornjegradu mimo cerkvice sv. Lenarta na Špehu se kaj lahko pride, in tupi ni nevarnosti, da bi se ponesrečil, kakor se je najbrž neki poštni asistent iz Gradca. Šel je sam iz Logarjeve doline na Ojstrico naročivši večerjo pri Piskerniku, ali že je teden dni preteklo — in še ga ni k večerji. Že tretji dan ga iščejo pa zaman. Sploh bi naj vsak imel vodnika, kateri gre v gore, in potem se ne bi zgodilo toliko nesreč. Menda ljudje mislijo, da se hodi po gorah, kakor po tlaku v mestih. Umestno pa bi tudi bilo, zabraniti izlete po praznikih in nedeljah med službo božjo dopoldan, kakor se je čitalo, da se je letos večkrat zgodilo. Namen vendar ne bo planinskega društva, odvracati ljudi od službe božje, od cerkve in jih navduševati za pogansko bogoslužje v »prosti naturi« za Baka, poganskega boga in druge božice in božiče, kateri je nedavno izletnike na Menino tako navdušil, da je zvečer to čutil slavni Gornjigrad od nekaterih bahantov. Posebno pa bi se priporočali, da tudi nekateri Šmarčani dobé ključ od meninske kočice, da ne bodo sirote, kadar gredo na Menino, morali celo noč opazovati zvezd in častiti lepo Venus.

Luče. Pišejo nam: Dne 17. t. m. je bila tu redka slovesnost. Dva brata sta imela zlato poroko. Starejši je oženjen ena in petdeseto leto, mlajši pa pet in petdeseto. Vsi štirje zlatoporočenci štejejo skupaj tri sto in eno leto. Lepa leta! — Od deželnega odbora inženirji merijo cesto iz Ljubnega skoz Luče v Solčavo. Da le ne bi samo pri merjenju ostalo! Kakor kaže cesta lučke in solčavske občine, so te vnete za cesto, ker jo pridno in lepo popravljajo, ali nikakor ne zmorete vsega; okrajni zastop gornjegrajski in deželni odbor pa ž njima po mačuhsko ravnata. Lepo to ni, pa tudi ne domoljubno, in naravnost predrzno, da se očita občinam — »nemarnost«, kakor se je zgodilo v deželnem zboru lansko leto. In naša poslanca? Dela se tudi na to, da se napravi cesta iz Luč čez Volovlek v Kamnik in iz Solčave v Železno Kapljo na Korosko. Zelo hvaležna in lepa zveza bi bila, in bi povzdignila občevanje in kupčevanje, kar ravno nestaje tem lepim krajem, ki po svoji lepoti